combinatie van Van der Goot (1981a) en Petterson & Bartsch (2001).

Verspreiding
Holarctisch genus met 25 soorten, waarvan er negen uit het palearctische gebied bekend zijn (BARKALOV & MUTIN 1991). In Europa drie soorten, in Nederland een. De andere twee Europese soorten zijn bekend uit Noord-Zweden en Rusland (VAN DER GOOT 1981A, PETTERSON & BARTSCH 2001).

Ecologie
Zie soorttekst.

Blera fallax mannetje.

Blera fallax
Roodkapje

MR

Herkenbaar aan opvallende rode achterlijfspunt en geel gezicht. Rood op achterlijf begint bij mannetje vanaf rugplaatje 3, bij vrouwtje vanaf achterrand van rugplaatje 4. Lengte 10-12 mm.

Verspreiding en vliegtijd
Palearctisch, van West-Europa tot in Japan. In Europa van Noord-Scandinavië en Schotland tot aan de Pyreneeën en van West-Europa tot in Europees-Rusland. Hoofdzakelijk een soort van bergen en heuvelland, hoewel ook in laagland wel populaties bekend zijn (REEMER 2000B). *Blera fallax* wordt in Engeland als bedreigd beschouwd en er is daar een speciaal soortbeschermingsplan opgesteld (ROTHERAY & MACGOWAN 2000, ROTHERAY ET AL. 2001).
In Nederland bekend van zes exemplaren afkomstig van drie vindplaatsen in Zuid-Limburg: een vrouwtje uit het Eysderbos (1986), een exemplaar (1989) en drie vrouwtjes (1995) op de Sint Pietersberg en een mannetje van de Riesenberg (1993) (VAN AARTSEN 1993, 1997, DELFOS 1988). Het is onduidelijk of dit zwervers zijn geweest of dat er sprake is van een Nederlandse populatie.
Het Nederlandse mannetje is gevangen op 16 mei, de vrouwtjes op 2 en 28 juni. Elders in Noordwest-Europa vliegt de soort van half mei tot half augustus (BALL & MORRIS 2000, TORP 1994, VERLINDEN 1991).

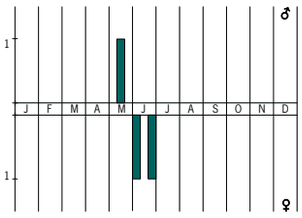

Blera fallax

Ecologie
De Nederlandse exemplaren zijn in gemengd bos gevonden. *Blera fallax* wordt in buitenlandse literatuur meestal geassocieerd met oud, natuurlijk naaldbos (ROTHERAY & MACGOWAN 2000, ROTHERAY & STUKE 1998, SPEIGHT 2004), maar er zijn diverse waarnemingen bekend uit loof- en gemengd bos.
Mannetjes vertonen territoriaal gedrag op en nabij stronken van dode naaldbomen. Ze zitten op zonnige plekjes op de stronk en maken zo nu en dan korte vluchten, waarbij ze ook zweefgedrag vertonen. Ook vrouwtjes zijn vaak op of nabij dergelijke stronken te vinden. De soort bezoekt vooral bloeiende struiken, zoals braam, kers-soorten en Gelderse roos. Beide seksen zonnen vaak op bladeren van bomen en struiken.
De larven leven in natte, rottende holten in het oppervlak van de stronk van afgezaagde of omgevallen naaldbomen, waaronder in ieder geval grove den. Deze holten variëren in diameter van 2-30 cm en zijn meerdere jaren geschikt voor ontwikkeling van de larven (ROTHERAY & MACGOWAN 2000, ROTHERAY & STUKE 1998). In Zweden is een vrouwtje gevangen in een raamval bij een boomholte in een eik (pers. obs. J. van Steenis); dit zou kunnen betekenen dat het vrouwtje hier eitjes in wilde leggen.

Summary – Very rare. First record in 1986. In total six specimens from three locations, all in mixed forests.

Brachyopa
Sapzweefvliegen

WR

Kleine tot middelgrote zweefvliegen (6-11 mm) die oppervakkig beschouwd meer op strontvliegen (Scathophagidae) en sommige echte vliegen (Muscidae) lijken dan op andere zweefvliegen, door zowel hun bouw (lange poten, lange vleugels) als kleuren. In Nederland komen, op basis van uiterlijke kenmerken, twee groepen *Brachyopa* voor: vier soorten met bruine zijden van de borststukrug en achterlijf en

Renema 2009. In: Nederlandse Fauna 8: 122-128

vier met een grijs bestoven borststuk en roodbruin achterlijf. Zeven van de acht Nederlandse soorten hebben aan de binnenkant van het derde antennelid een kuiltje dat met een vliesje is overspannen (het zogenaamde 'sprietpokje').

Taxonomie en determinatie

Herkenning van *Brachyopa*-soorten is lange tijd een probleem geweest, dus oudere literatuurgegevens dienen altijd kritisch te worden beschouwd. Met de tabellen in Thompson (1980) en gangbare Nederlandstalige werken sinds Van der Goot (1981a) zijn zeven Nederlandse soorten goed te determineren. Pellmann (1998) geeft tekeningen van de mannelijke genitaliën van de meeste Europese soorten. Kassebeer (2000a) beschrijft *B. grunewaldensis* en Doczkal & Dziock (2004) beschrijven de niet in Nederland voorkomende *B. bimaculosa* en *B. silviae*, nauwe verwanten van *B. bicolor* en *B. insensilis*. Naar aanleiding van deze beschrijvingen is het Nederlandse materiaal opnieuw onderzocht, maar dit heeft niet tot herziening van de determinaties geleid.

Verspreiding

Holarctisch genus met circa 35 beschreven soorten. In Europa komen in ieder geval veertien soorten voor, in Nederland acht. In het mediterrane gebied lijkt *Brachyopa* minder talrijk te zijn. In Duitsland komen zes soorten voor die mogelijk ook in Nederland voorkomen: *Brachyopa bimaculosa* Doczkal & Dziock, 2004, *B. grunewaldensis* Kassebeer, 2000, *B. maculipennis* Thompson, 1980, *B. obscura* Thompson & Torp, 1982, *B. plena* Collin, 1939, *B. silviae* Doczkal & Dziock, 2004). Uit Nedersaksen is bovendien *Hammerschmidtia ferruginea* bekend, een *Brachyopa*-achtige vlieg, die door het grote formaat nog het meeste op *B. vittata* lijkt (zie hoofdstuk 8).

In 1988 waren de meeste *Brachyopa*-soorten opvallend talrijk. De kaartbeelden worden dan ook voor een aanzienlijk deel door dat jaar bepaald. Na 1988 lijken de soorten talrijker geworden te zijn dan in de periode daarvoor.

Ecologie

De beste manier om *Brachyopa*-soorten waar te nemen is door in april en mei op zoek te gaan naar bomen met uitvloeiend sap ('sapstromen'). Hier zwermen vaak mannetjes omheen, terwijl vrouwtjes op bladeren in de buurt zitten. *Brachyopa*-soorten worden ook wel op bloemen waargenomen van zowel struiken als kruiden. De larven leven in rottend sap in en op boombast, of in opeenhopingen onder de bast van omgezaagde bomen (KRÜGER 1926, LUNDBECK 1916, ROTHERAY 1993), soms ook in houtmolm onder de bast (WOLFF 1996B). Hier leven ze van bacteriën die ze met hun monddelen uit het sap filteren (ROTHERAY 1993). De sapstromen dienen door hun kleverigheid en kleur (camouflage) tevens als bescherming (ROTHERAY 1996). Vaak komen grote en kleine larven gezamenlijk voor, wat kan duiden op een ontwikkelingstijd van meer dan een jaar (ROTHERAY 1993, 1996).

Brachyopa bicolor
Gedeukte sapzweefvlieg

WR

Middelgrote *Brachyopa* met grijsbestoven borststukrug en roodbruin achterlijf. Voorrand van schildje en schouderknobbels grijs bestoven, derde antennelid met ovaal sprietpokje. Lengte 6-9 mm.

Oude literatuurvermeldingen kunnen foute determinaties betreffen, omdat vroeger alle *Brachyopa*-exemplaren met grijsbestoven borststuk tot *B. bicolor* gerekend werden.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch, van West-Europa tot in Siberië. In Europa van Zuid-Zweden tot aan de Pyreneeën en Noord-Spanje, oostelijk tot in Griekenland en Roemenië.

In Nederland vrij zeldzaam, maar verspreid over het land gevangen. De meeste waarnemingen komen uit Zuid-Limburg.

Een generatie.

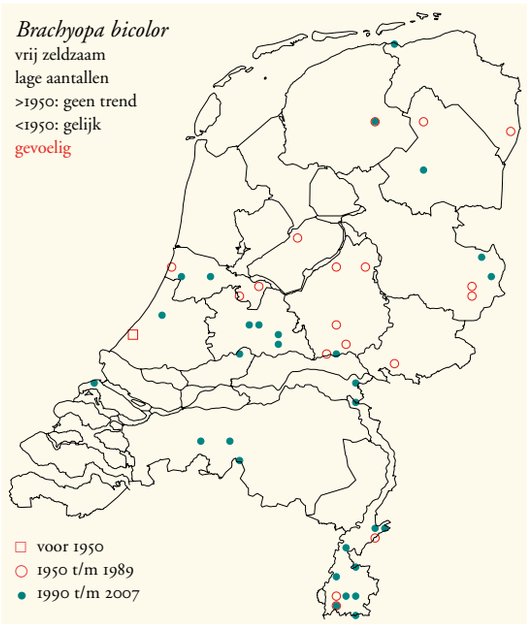

Ecologie

Allerlei typen loofbos, inclusief parken. Veel, maar niet alle, waarnemingen komen uit bossen op wat rijkere en vochtige grond. Het belangrijkste is dat er oude bomen met sapstromen aanwezig zijn.

Brachyopa bicolor vliegt meestal nabij deze oude bomen. Hij vliegt, in tegenstelling tot de meeste andere *Brachyopa* soorten, soms hoog langs de stam. Hij wordt ook aangetroffen bij bomen die niet door de zon worden beschenen.

De larve is beschreven door Rotheray (1991). Larven zijn in Drenthe gevonden in een sapstroom op de bast van een zomereik (pers. obs. M. Reemer). In het buitenland zijn ze gevonden in sapstromen en onder bast van paardenkastanje, beuk en eik (ROTHERAY 1996). Er zijn verschillende meldingen van larven in sapstromen die veroorzaakt waren door wilgenhoutrupsen, onder andere in populier en eik (LUNDBECK 1916, STUBBS & FALK 2002).

Summary – Rare. No apparent trends. Susceptible. Various types of deciduous forest. Requires old trees with sap runs. Larvae were found in The Netherlands in a sap run on *Quercus robur*.

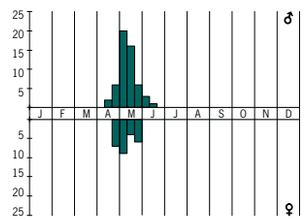

Brachyopa bicolor

Renema 2009. In: Nederlandse Fauna 8: 122-128

Brachyopa dorsata
Verborgen sapzweefvlieg

MR

Vrij grote *Brachyopa*. Grijs bestoven borststukrug met roodbruine zijden, vena spuria geelbruin verdonkerd. Lijkt sterk op *B. panzeri*, maar te onderscheiden door klein sprietpokje, minder ver vooruitstekende mondrand en borstels langs achterrand van schildje. Lengte 9-11 mm.
Door Thompson (1980) voor het eerst goed van *B. panzeri* onderscheiden.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. Van West-Europa tot aan de oostkust van Siberië. In Europa van Zweden tot aan de Pyreneeën (SPEIGHT 2005). In Duitsland overwegend oostelijk verspreid, maar in Nedersaksen is de soort op 85 km van de Nederlandse grens in de Hasbruch gevangen (pers. obs. J.-H. Stuke) en in Bentheim, vlak over de grens bij Twente (pers. obs. W. Renema). In Nordrhein-Westfalen alleen uit het uiterste oosten bekend (FREUNDT ET AL. 2005). Speight (2005) meldt de soort uit België zonder een bron of vindplaats te noemen.
In Nederland is de soort bekend van een mannetje op 21 april 2007 in het Speulderbosch (GE) (REEMER ET AL. 2007). De Nederlandse waarneming sluit qua datum aan bij de vondsten in Nedersaksen, die uit de periode tussen 6 april en 9 mei stammen (STUKE 2000C). Speight (2005) geeft voor heel Europa een vliegtijd tot half juni.

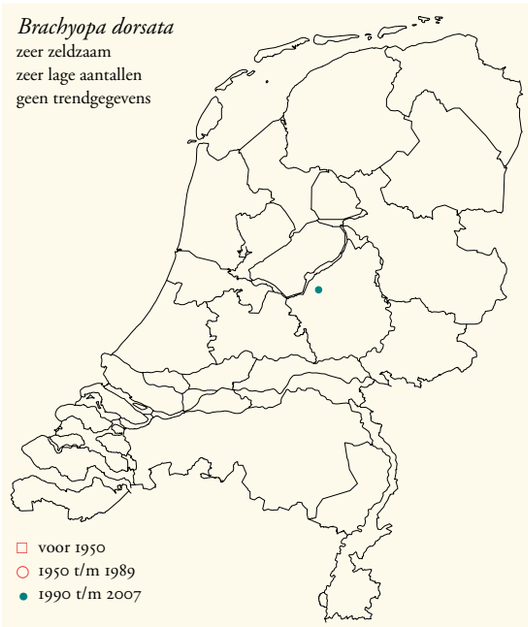

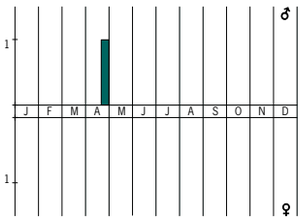

Brachyopa dorsata

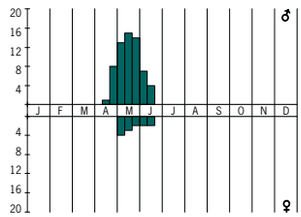

Brachyopa insensilis

Ecologie

Het Nederlandse exemplaar is gevonden in een groot gemengd boscomplex, gedomineerd door oude beuken. Ook in het buitenland is de soort bekend uit grote oude loof- en naaldbossen.
In Nederland gevangen op de bloemen van gewone vogelkers. In het buitenland is de soort op lage bladeren gevonden, op boomstronken en op de grond, meestal in halfschaduw (SPEIGHT 2005).
De larve is beschreven door Krivosheina (2005). Deze is gevonden bij uitvloeiend boomsap onder schors van beuk, eik, iep en spar en ook in door kevers geknaagde gangen in berk en iep (KASSEBEER 1993, SPEIGHT 2005). Volgens Stuke (2000c) zijn larven van *B. dorsata* in berggebieden vaak talrijk te vinden onder schors van coniferenstompen. De door Barkemeyer (1994) geciteerde larvenvondsten uit oude literatuur hebben door veranderde inzichten in de taxonomie mogelijk niet (alle) betrekking op *B. dorsata*.

Summary – Very rare. One record: a male in 2007, at the edge of mixed forest dominated by old *Fagus*-trees.

Brachyopa insensilis
Kale sapzweefvlieg

WR

Middelgrote *Brachyopa* met grijsbestoven borststukrug en roodbruin achterlijf, grijs bestoven schouderknobbels en voorrand van schildje. Derde antennelid zonder sprietpokje. Lengte 6-9 mm.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. Van West-Europa tot in Centraal-Azië. In Europa van Denemarken tot de Pyreneeën en van Ierland tot in Griekenland en Rusland. Op grond van larvenvondsten is *B. insensilis* waarschijnlijk de talrijkste *Brachyopa* in Duitsland en Engeland (ROTHERAY 1996, WOLFF 1996B).
In Nederland zeldzaam in Zuid-Limburg, het binnenland en de duinen. In het duingebied is hij tussen Den Haag en de Hondsbossche Zeewering gevangen. Ook zijn er waarnemingen uit het (oostelijke) binnenland. Het eerste verzamelde exemplaar dateert uit 1954.
Een generatie.

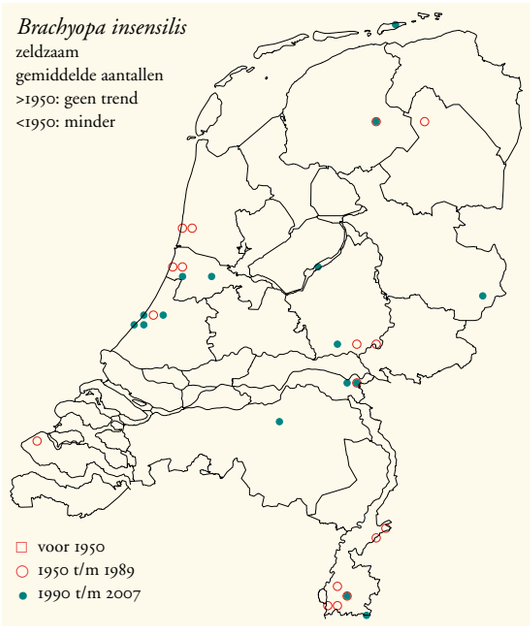

Ecologie

Allerlei typen loofbos. De recente waarnemingen in Nederland zijn vooral afkomstig van oude landgoederen en stadsparken met oude bomen. De soort heeft geen voorkeur voor een bepaald type loofbos, zolang er maar (oude) bo-

Renema 2009. In: Nederlandse Fauna 8: 122-128

men met uitvloeiend sap zijn. Dit is ook buiten Nederland zo en in Duitsland wordt *B. insensilis* zelfs een cultuurvolger genoemd (LAUTERBACH 2001, WOLFF 1996B).
De vliegen zitten vaak op zonbeschenen bladeren (in de buurt van oude bomen met sapstromen), in bosranden, op open plekken langs paden of op bloeiende struiken (gewone vogelkers, meidoorn en kornoelje). Territoriale mannetjes zitten op zonbeschenen bladeren. Vandaar vliegen ze naar nabijgelegen sapstromen die voor eiafzet geschikt zijn. Voor deze sapstromen zweven ze langzaam naar beneden.
De larve is beschreven door Rotheray (1991). Larven zijn gevonden in sapstromen en onder de bast van beuk, berk, eik, esdoorn, iep, paardenkastanje en zilverspar (SCHMID & GROSSMANN 1996B). Er zijn relatief veel meldingen van paardenkastanje en iep. De larven zijn beter bestand tegen uitdroging dan die van bijvoorbeeld *B. scutellaris* (ROTHERAY 1996). Dankzij deze eigenschap kunnen ze beter overleven in externe sapstromen. In Leer (Ostfriesland, Duitsland), net over de grens in Groningen, bleken op alle paardenkastanjes met een verse sapstroom aan de buitenzijde van de stam larven van *B. insensilis* aanwezig te zijn (SJUTS 2004).

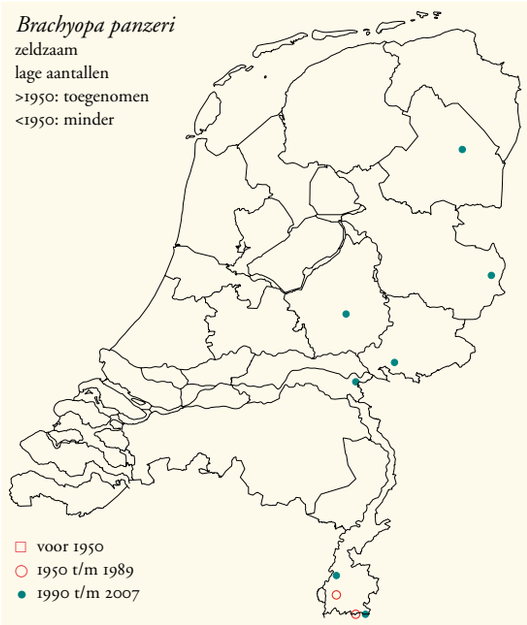

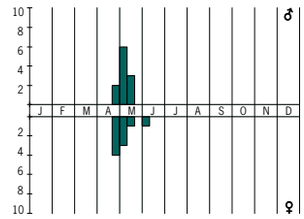

Brachyopa panzeri

Summary – Rare. Less common before 1950. No trend since. Various types of deciduous forest, but also in parks.

Brachyopa panzeri
Roodbruine sapzweefvlieg

WR

Vrij grote *Brachyopa* met roodbruine zijden van de grijsbestoven borststukrug en een geelbruin verdonkerde vena spuria (hoofdstuk 1, fig. 13). Hij lijkt sterk op *B. dorsata*, te onderscheiden door het grote sprietpokje, de verder vooruitstekende mondrand en het ontbreken van borstels langs de achterrand van het schildje. Lengte 9-11 mm.
Door Thompson (1980) voor het eerst goed van *B. dorsata* onderscheiden.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. In Europa van Zuid-Zweden tot Centraal-Frankrijk, de Alpen en Tsjechië.
In Nederland bekend van zes recente vindplaatsen in het grensgebied met Duitsland en een op de Veluwe. De oudste waarneming stamt uit 1968 (VAN AARTSEN 1970). Op vindplaatsen kan hij talrijk zijn.
Een generatie. Er zijn slechts negentien Nederlandse waarnemingen, maar de vliegtijd in Nederland komt overeen met die in Duitsland (BARKEMEYER 1994) en België (VERLINDEN 1991).

Ecologie

Brachyopa panzeri is in Nederland in loof-, gemengd- en naaldbos waargenomen. In loofbossen is hij vooral gevangen in eiken-haagbeukenbossen. In gemengde bossen was sprake van een goed ontwikkelde ondergroei. Lauterbach (2001) en Speight (2001) noemen de soort karakteristiek voor (vochtige) loofbossen, terwijl Lauterbach (2002b) hem juist uit naaldbos meldt.
Bloembezoek is waargenomen op bergvlier, meidoorn en Noorse esdoorn. De vliegen zitten op stronken van pas omgezaagde naaldbomen (LAUTERBACH 2002B, PENNARDS 2000), maar ook op stronken van beuk, gewone esdoorn en paardenkastanje (TORP 1994). In het Bovenste Bos in Zuid-Limburg is een copula op een beuk gevangen (pers. obs. T. Zeegers).
De onvolwassen stadia zijn onbekend.

Summary – Very rare. Less common before 1950, increased since. In deciduous, mixed and coniferous forest. Two copulating specimens were observed on a beech.

Brachyopa pilosa
Oostelijke sapzweefvlieg

WR

Middelgrote *Brachyopa* met grijsbestoven borststuk en roodbruin achterlijf, geheel oranje schildje, grijze schouderknobbels en rond sprietpokje. Lengte 6-8 mm.

Verspreiding en vliegtijd

Europees. Van West-Europa tot in Europees-Rusland, van Midden-Zweden tot Noord-Frankrijk en van Engeland tot in Rusland.

Brachyopa pilosa mannetje.

In heel Nederland vrij algemeen, in het kustgebied zeldzaam. *Brachyopa pilosa* is voor het eerst in 1966 waargenomen (VAN DER GOOT & LUCAS 1967) en kwam lang alleen in het (oostelijk deel van het) binnenland en Zuid-Limburg voor (vandaar de Nederlandse naam). Deze soort heeft zich waarschijnlijk in de loop van de twintigste eeuw in Nederland gevestigd (zie hoofdstuk 7, fig. 3). Rond 1995 heeft hij zich ook gevestigd in het duingebied; de noordelijke grens ligt bij Castricum. In de duinen ten westen van Leiden is het nu de talrijkste *Brachyopa*-soort. In Nederland is hij nu ongeveer even talrijk als *B. scutellaris* (zie ook BARENDREGT 1985).
Een generatie.

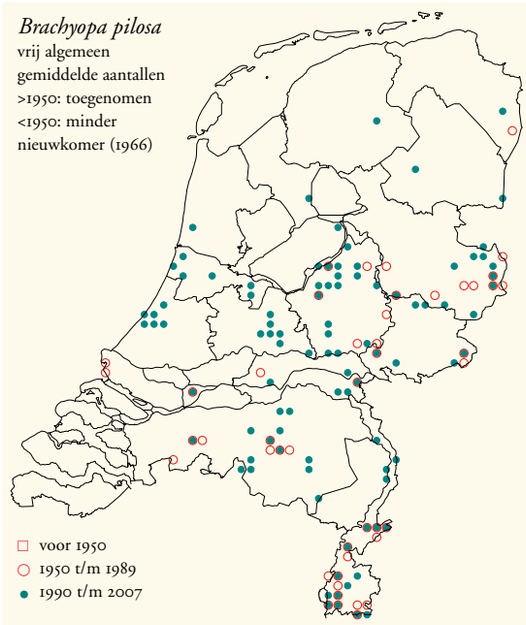

Ecologie
Allerlei typen bos, van oude natuurlijke bossen tot stadsparken. In vergelijking met *B. scutellaris* komt *B. pilosa* minder in natte bossen voor, maar hij is ook in vochtig sparrenbos waargenomen.
De vliegen zitten op bladeren in zonlicht in de buurt van gewonde bomen of op bloemen, zowel van struiken als van schermbloemen zoals fluitenkruid en zevenblad. Mannetjes vliegen rond zonbeschenen stronken van loofbomen, maar in een enkel geval kunnen ze ook in aantal op spar worden waargenomen.
De larve is beschreven door Rotheray (1991). Larven zijn aangetroffen in sapstromen en onder bast van berk, beuk, eik en populier en op stronken van fijnspar (LAUTERBACH 2001, 2002B, ROTHERAY 1996).

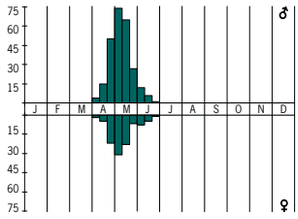

Brachyopa pilosa

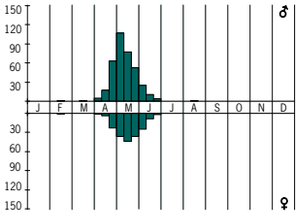

Brachyopa scutellaris

Summary – Scarce. First record in 1966, increased since, expanded westward. Mainly deciduous forest (including parks), but also coniferous forest.

Brachyopa scutellaris
Loofhoutsapzweefvlieg

WR

Middelgrote *Brachyopa* met grijsbestoven borststuk en roodbruin achterlijf. De enige *Brachyopa*-soort met roodbruine schouderknobbels en een verder grijs borststuk. Ook het schildje is helemaal roodachtig. Sprietpokje niervormig. Lengte 6-8 mm.

Verspreiding en vliegtijd
Europees. Van Ierland tot Zwitserland en van Denemarken tot de Pyreneeën.
In Zuid-Limburg, duinen en binnenland vrij algemeen, in het kustgebied zeldzaam. Tot 1950 zijn er slechts zes vondsten bekend, alle uit het Hollandse duingebied.
Een generatie.

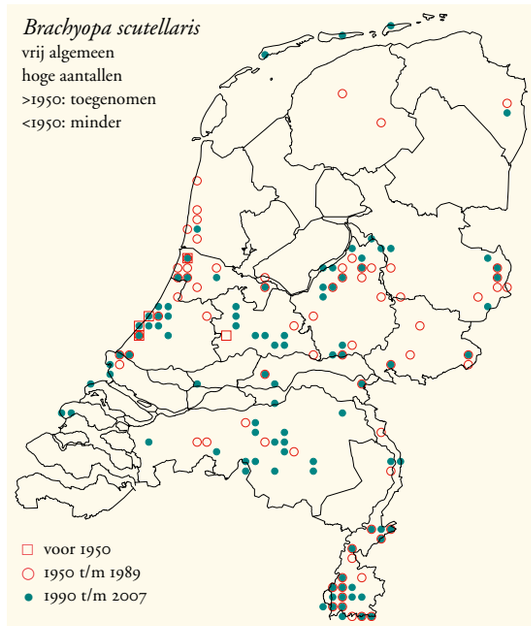

Ecologie
Loofbos op voedselrijke bodem, variërend van parken tot eiken-haagbeukenbossen. Vergeleken met *B. pilosa* komt *B. scutellaris* meestal in vochtiger bossen voor. In vergelijking met andere soorten uit het genus vaker gevonden op plekken waar geen sapstromen te zien zijn. Het gedrag is vergelijkbaar met dat van andere *Brachyopa*-soorten, hoewel *B. scutellaris* vaker laag bij de grond vliegt. Bloembezoek is onder andere waargenomen op fluitenkruid, gewone vogelkers, meidoorn, sleedoorn en zevenblad. De larven zijn gevonden in sapstromen en onder bast aan de basis van de stam van gewone es, iep, ratelpopulier en taxus (ROTHERAY 1996).

Brachyopa testacea mannetje.

Renema 2009. In: Nederlandse Fauna 8: 122-128

Summary – Scarce. Less common before 1950, increased since. Deciduous forest on eutrophic soil, from parks to *Quercus-Fagus* forests. More than other *Brachyopa*-species found at sites without obvious sap runs.

Brachyopa testacea
Dennensapzweefvlieg

WR

Kleine, geheel bruine *Brachyopa* met bewimperde antenneborstel. Lengte 6-7 mm.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. Van West-Europa tot in Oost-Siberië. In Europa van Noord-Scandinavië tot aan de Alpen en van Nederland tot in Rusland.
In het binnenland vrij algemeen en plaatselijk talrijk, elders zeldzaam. Eerste vangst in 1964 (LAMBECK 1965). De soort heeft zich waarschijnlijk in de twintigste eeuw in Nederland gevestigd (zie hoofdstuk 7).
Een generatie.

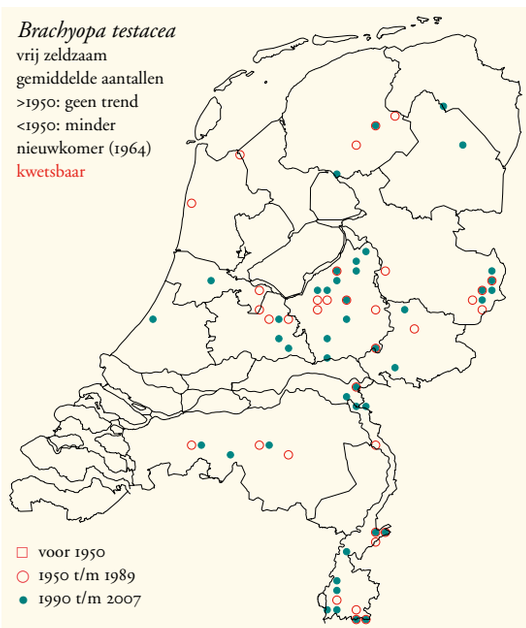

Ecologie

Vooral waargenomen in naaldbossen, waaronder dichte dennenbossen waar weinig zonlicht de bosbodem bereikt. Omdat daar vaak geen bloemen bloeien, wordt hij ook buiten bossen gezien.
Brachyopa testacea zit vaak op omgevallen stammen en takken in de buurt van naaldbomen met wonden, op pas omgezaagde stronken van naaldbomen en op bloemen, vooral op lijsterbes maar ook op meidoorn. Met name de vrouwtjes hebben een voorkeur voor stronken in de schaduw. De larve is uitsluitend gevonden in sapstromen van naaldbomen (DREES 1997A, LÖHR 2002, NIELSEN 1992, SPEIGHT 1988A).

Summary – Rare. First recorded in 1964, no trend since. Vulnerable. Coniferous forest. Prefers shady conditions. Occasionally on flowers outside forests.

Mannetje *Brachyopa testacea* bij uitvloeiend sap op dennenstam.

Brachyopa vittata
Grote sapzweefvlieg

WR

Grote en slanke, geheel roodbruine *Brachyopa* met bewimperde antenneborstel en opvallend grote vleugels. Lengte 8-11 mm.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. Van West-Europa tot in Oost-Siberië. In Europa van Midden-Zweden tot aan de Pyreneeën en van Nederland tot in Rusland. In het hele verspreidingsgebied lokaal talrijk.
In Nederland zeer zeldzaam, met slechts zes waarnemingen: twee vindplaatsen in het binnenland (Garderen, GE en

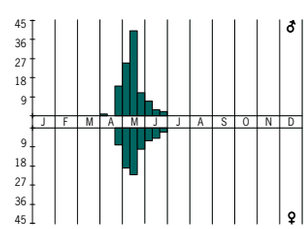

Brachyopa testacea

Schijndel, NB) en twee in Zuid-Limburg (Elsloo, Vijlen). De eerste waarneming is gedaan in 1983 (BARENDREGT 1985). Een generatie. Hij kan in België begin juli nog talrijk zijn en hij vliegt in Duitsland tot eind juli.

Ecologie

Hij is tweemaal waargenomen in droog naaldbos op voedselarme zandgrond en eenmaal in eiken-haagbeukenbos. In Duitsland en België is hij vooral waargenomen in (oude) naaldbossen met een goed ontwikkelde ondergroei (BARKEMEYER 1994, KASSEBEER 1993).

De Nederlandse exemplaren zijn op een blad en op bloemen van lijsterbes gevonden. *Brachyopa vittata* zit vaak op of nabij omgezaagde stammen (KASSEBEER 1993, LAUTERBACH 2001), op de grond of op blad nabij dergelijke stammen. Zowel mannetjes als vrouwtjes worden regelmatig op bloemen waargenomen en lijken een voorkeur voor witte bloemen te hebben, zowel schermbloemigen als bloeiende struiken.

De larve is opgekweekt uit spar (KASSEBEER 1993).

Summary – Very rare. No apparent trends. Threatened. Found twice in dry pine-forest and once in *Quercus-Fagus* forest. Seems to prefer white flowers.

Brachypalpoides
Bladlopers

MR

Middelgrote tot grote (11-14 mm) slanke zweefvliegen met verdikte achterdijen, zonder middenknobbel op het gezicht. Lijken op soorten uit de genera *Chalcosyrphus* en *Xylota*.

Taxonomie en determinatie

In sommige, met name oudere, literatuur wordt *Brachypalpoides* vaak als synoniem van *Xylota* beschouwd. Determinatie van de Nederlandse soort is met alle gangbare Europese werken mogelijk.

Verspreiding

Genus met 23 bekende soorten, waarvan een nearctisch, zestien oriëntaals en zes palearctisch (HIPPA 1985, HUO ET AL. 2004, KASSEBEER 2000B). In Europa komt een soort voor.

Ecologie

De vliegen worden lopend op bladeren aangetroffen maar bezoeken ook bloemen. De larven leven van micro-organismen in rottend hout.

▶▶ In tegenstelling tot de meeste soorten uit het verwante genus *Xylota*, bezoekt *Brachypalpoides lentus* (hier een mannetje) regelmatig bloemen.

Brachypalpoides lentus
Bloedrode bladloper

MR

Middelgrote zwarte vlieg met bloedrode rugplaatjes 2-3 en lange, geheel zwarte poten. Lijkt vooral op *Chalcosyrphus piger*, maar heeft zwart rugplaatje 4. Lengte 11-14 mm.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. Grotendeels beperkt tot Europa, maar ook in Zuidwest-Azië. In Europa van Ierland en Midden-Scandinavië tot aan de Middellandse Zee.

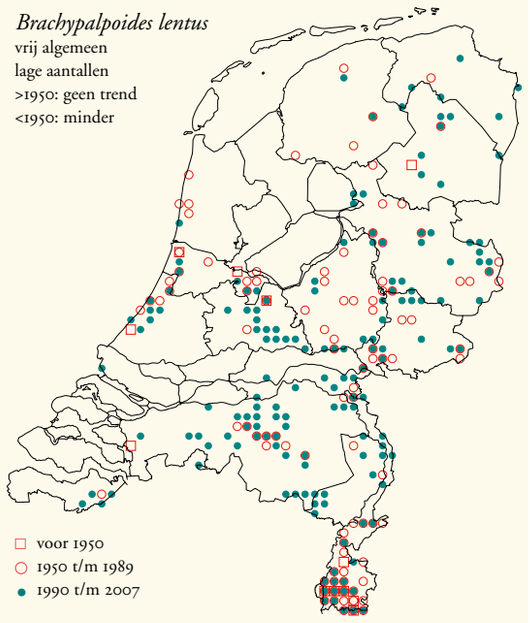

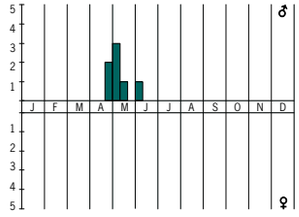

Brachyopa vittata

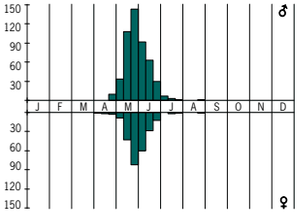

Brachypalpoides lentus

Renema 2009. In: Nederlandse Fauna 8: 122-128